

Ій було чотирнадцять. Цей вік проживала складно. І хоч це не так уже й мало, проте почувалася маленькою, зовсім крихітною дівчинкою. А ще вона щойно переїхала разом із батьками, молодшим братом Арсеном та вірною подругою, собакою Джекі, у дивовижно тихе, мальовниче місце. Нікого тут не знала й не поспішала знайомитись, хоч і розуміла, що доведеться.

Загалом вона була досить замкнутою дівчинкою. Мало хто її розумів. Безліч протиріч розривали їй голову: друзі, ненависна школа, яка набридла до оскомини, а ще, хай і на останньому місці, — батьки. І вони, і решта дорослих не раз дорікали їй: мовляв, безвідповідальна. А вона так мріяла довести всім, що це не так! Бо насправді вже самотійна, все може сама, просто дорослі її не розуміють, не здатні підтримати, й тільки друзі — вірила в це — спроможні розділити з нею її біль. Ледь не все на світі зустрічало в ній сильний, твердий протест: хоч би що зробили чи сказали батьки, хоч би як подивились чи відреагували інші дорослі. На першому місці завжди були друзі, проте вони, прямо скажемо, були з нею зовсім не такими щирими, як вона з ними.

Її оточення складалось зі звичайних, на перший погляд, дівчат, які марнували час переважно на те, щоб скаржитися одна одній на життя — абсолютно на будь-що. Який цей світ несправедливий і злий до них, хороших дівчаток! Учителі

відстійні, батьки їх не розуміють. Хіба це так важко — просто купувати донькам ґаджети, косметику, давати гроші й не ставити зайвих запитань? Це ж саме те, що так необхідно у чотирнадцять! Складний період, що тут сказати.

Зрозуміло, що стосунки з батьками у нашої героїні теж не склалися. Інколи, а насправду сказати — дуже рідко, вона могла знайти спільну мову з мамою, але такі проблиски порозуміння тривали буквально кілька годин, а то і хвилин... якщо не секунд. Що ж до батька, то все було ще складніше. Вони з донькою роками не могли порозумітися. Дівчина навіть не допускала думки, що до нього можна, чи навіть потрібно, прислухатись. Вона й чути його не хотіла. Наслідок — постійні суперечки. На будь-яке батькове чи мамине прохання вона відповідала істерикою, грюканням дверима, плачем чи просто втечею з дому.

І все б нічого, коли б це не відбувалося на очах у молодшого брата. Батьки переживали, аби він не взяв приклад зі старшої сестри. А це було надто ймовірно. Тож мама з татом боролись із донькою та її паскудним (ще й помноженим на вік) характером, як могли. Вона ж усіляко показувала, що буцімто може прожити і без них. А вони, своєю чергою, акуратно і наполегливо доводили їй протилежне. Її самостійність, зарозумілість і впертість діставали всіх, окрім тих-таки друзів. Лише її ім'я — Каро — майже у всіх асоціювалося саме з цим постійним протестом.

Єдине, з чим у неї все було справді добре, — навчання. Каро буквально з льоту все ловила.

Тож хоч тут батьки могли бути спокійні. Утім, вона була не зовсім типовою відмінницею — проблемна поведінка, грубощі стосовно вчителів... Увесь педколектив справді з нетерпінням чекав, коли Каро закінчить школу і зникне з їхнього життя. Цей уже характер! Проте мрія вчителів здійснилася ще раніше: сталося так, що батьків перевели по роботі на інший кінець країни, а діти... А що діти, якось підлаштуються, — думали собі дорослі. Ясна річ, Каро була категорично проти переїзду з міста, в якому народилась і виросла, знайшла друзів і де життя для неї було досить цікавим, хоч і не спокійним.

Батьки керувалися передовсім робочим інтересом. Але і зміна оточення їхнім дітям, особливо старшій, — думали вони, — не завадила б. Звісно, це стрес: нові умови життя, нові знайомі, нова школа й дитсадок... Вихід із зони комфорту, простіше кажучи. Який це матиме вплив, особливо на Каро, ніхто не знав і не міг передбачити. Та, з іншого боку, цей ризик міг піти неабияк на користь усій їхній родині. Мама з татом переймалися своєю кар'єрою, заробітком, а відтак і тим, що вони як батьки зможуть дати своїм дітям. Але це точно не додавало уваги і часу, проведеного разом із сім'єю. Нові обставини життя могли б допомогти це змінити.

Нове місце викликало у родини змішані враження. Батьки були у повному захваті: будинок на межі з лісом, тиша, сусідів практично немає. Але для дітей це все мало вигляд суцільної катастрофи. Скрізь тихо, однолітків поблизу катма, а щоб потусити із кимось, треба проїхати

багато кілометрів, до того ж погода у цьому районі напрочуд мінлива, і під зливою чи різкими поривами вітру не дуже й покатаєшся. Єдиний плюс — обоє дітей отримали по кімнаті, облаштованій на їхній смак. А от для кого тут був справжній рай, то це для Джекі: велике подвір'я, ліс, будинок із сотнями місць для схованок. Але її улюбленим місцем став диван Каро. Собака з дівчиною були просто нерозлийвода.

— Кохана, повечеряймо сьогодні всі разом сім'єю, як ніколи? — завів якимось батько, і це був не зовсім жарт, бо такі вечері в родині й справді були рідкістю.

— О, я тільки за. Діти, ви чуєте? У нас сьогодні сімейна вечеря, вечеряємо всі разом! — крикнула щосили мама так, що луна долетіла до другого поверху, перебивши музику в навушниках. — Діти, агов! Каро, Арсене!

Першою, хто відгукнувся, була Джекі. Її гавкіт дзвінко залунав на весь будинок. Аж після цього Каро зняла навушники.

— Що там, Джекі? Хто там?

— Ді-ти, аго-ов! — мама щосили намагалась опанувати себе.

Каро неохоче піднялась із широкого підвіконня, обкладеного книжками й м'якими подушками.

— Що трапилось, хтось прийшов?

— Нічого, тільки ніяк докричатись до вас не можу! — мамі явно уривався терпець, і вона піднялась нагору в доньчину кімнату.

— То чого ти кричиш? Ти ж знаєш, що ми в навушниках.

